

V torek, 9. aprila, je v Trubarjevi hiši literature potekalo predzadnje letošnje srečanje **cikla Literarno novinarstvo**

, ki ga vodi

Leonora Flis

. Njen tokratni gost je bil

Andrej Stopar

, sicer komparativist in odgovorni urednik Prvega programa Radia Slovenija, v letih od 2005 do 2013 je bil redni dopisnik RTV Slovenija iz Ruske federacije in Skupnosti neodvisnih držav, je avtor knjige

Pax Putina

(Goga, 2014). Zato je bil tudi pogovor posvečen ruskemu literarnemu novinarstvu.

Povedal je, da je ob raziskovanju ruskega literarnega novinarstva ugotovil, da o avtorjih ni razmišljal na tak način, da jih je imel samo za dobre, prišel pa je do spoznanja, da najbolj ta žanr gojijo opozicijski misleci. Je pa tudi sicer literarni žurnalizem precej politiziran v Rusiji. Največ informacij sicer ljudje dobijo s televizije, ki so večinoma provladne, taka je tudi večina radijskih postaj, najbolj pestra ponudba pa je na spletu. Gostiteljico je ob navezavi na povedano zanimalo, ali so meje jasno postavljene, kako je danes s svobodo govora, na kar je odgovoril, da jasne meje ni, ampak se jih taktično določa sproti, so pa nekatere medije, sploh spletne, kjer je to lažje, kar zaprli, da ima država tudi slab sloves glede napadenih, poškodovanih in ubitih novinarjev. Je pa zaradi večjega trga lažje prehajanje iz medija v medij in s tem ohranjanje svojega glasu. Situacija glede napadov danes ni preveč drugačna kot pred leti, on dojema, da so se stvari očitno postavile na svoje mesto, da so očitno naredili red. Poudaril je, da moramo vedeti, da so v večji nevarnosti novinarji v regijah kot pa tisti v centru, očitno pa so jih disciplinirali, manj je odstopanj. Nadaljevala sta z umorom **Ane Politkovske**, Stopar je komentiral, da ko so skušali mediji o tem govoriti, so hoteli poiskati povezavo s Kremljem, ki pa ni bila dokazana, kar se mu tako zdi naiven pogled na vso zgodbo, saj je pisala o veliko neprijetnih stvareh. Posvaril pa je, da medijski prostor ni monoliten, saj se ves čas slišijo različni glasovi, artikulacija misli je primerna izobraženemu bralstvu, poraja pa se vprašanje recepcije – koliko je javnost pripravljena reflektirati, saj črpajo iz resursa osovraženi Rusije od zunaj, zato niso ravno pripravljena na druga mnenja, ker mislijo, da so ideološko pogojena.

Prebral je tudi odgovarjajoči odlomek iz knjige *Pax Putina*, v kateri opisuje obdobje med letoma 2005 in 2013, v njej so zbrane njegove kolumnne. Poglobila sta se v vprašanje, kako funkcionira Rusija kot država in razgrnila njeno politično naravo. Nadaljevala pa sta z imenom, ki ob omembi literarnega novinarstva res izstopa, to je

Svetlana Aleksijevič

, Nobelova nagrajenka. V slovenščini lahko beremo knjigo

Černobilska molitev

(Modrijan, 2009), gre za knjigo o posledicah katastrofe, nabirala je izpovedi ljudi, ki so povezani s to tragedijo in ustvarila subjektivno in izjemno polifonijo glasov. Stoparju se zdi pomembna, ker so njene teme tiste teme, ki jih je oblast vedno hotela zamolčati ali prikrojiti po svoje. Ob tem je povedal tudi o svoji izkušnji obiska Černobila in sklenil, da gre za veliko delo, tako novinarsko kot pisateljsko. Za konec sta omenila še tri akterje, na eni strani sta

Pjotr Vaji

in

Alexander Genis

, na drugi pa

Eduard Limonov

, globoko politizirana in izjemno sporna figura, ki je spoštovana samo v radikalnih krogih. Za konec sta povedala še, da sta bila precej v zadregi, saj sta želela predstaviti dela, ki so dostopna tudi v slovenščini, a se začuda ni nič prevajalo, je pa Stopar zaključil, da je sicer do Rusije kritičen, a jo ima vseeno zelo rad.

Avtorica poročila: Veronika Šoster

Dogodek: 9. april 2019

{fshare id=3615}